

שמחת תורה בבוקר, תשפ"ד.

קרני שמש ראשונות בקושי מפציעות ואנחנו מתעוררים לתוך בעתה. צעקות, בלגן, אנדרלמוסיה קוטעים את השינה שלנו. אנחנו מקשיבים בדממה, המיקס הנוראי הזה נשמע כמו חלום רע במיוחד. אנחנו לא ממש מבינים מה קורה, צרחות מתערבות בקריאות בערבית. הקולות נשמעים קרוב מכדי שנאמין שהם אמיתיים. לא יכול להיות שהם מגיעים מכאן, מהיישוב עצמו. משהו מוזר קורה.

אני רוצה לרדת למטה לבדוק. אבל צרחה ערבית שחולפת בדיוק מתחתי, מונעת ממני לעשות את זה. "משהו מוזר קורה כאן", אני אומר, מרגיש פתאום איך כולי רועד, המשהו המוזר הזה, מפחיד אותי מאד מאד.

אנחנו לא לבד בבית, זוג צעיר הגיע להתארח אצלנו בחג. רק אתמול בלילה חגגנו איתם, עכשיו הם מסתכלים עלינו מבוטחים. "לא ידענו שערבים מסתובבים כאן ככה", הם אומרים לנו והקול שלהם גווע, לפי הפנים שלנו הם מבינים שאף אחד לא מסתובב כאן 'ככה', שגם אנחנו מאד מאד מבוהלים, מבוטחים.

אנחנו מנסים לחשוב בקור רוח, כמה שהמצב הזה מאפשר, מה עושים עכשיו? אין טעם לברוח. לא עכשיו, כשהרחוב שורץ חיות טרף מסוכנות. ולהסתגר בבית? גם זו לא נראית אופציה טובה, מבעד לחרכים של התריס, אני רואה שהחיות הנוראיות האלו, חודרות גם לבתים נעולים--- אני מתחיל לעכל לאט לאט שאלו כנראה השעות האחרונות של חיינו, הרגעים האחרונים אולי. מסתכל ברחמים על האורחים שלא היו צריכים להיות כאן. שהבית שלהם שלוו ומוגן במרכז הארץ.

הממד נראה לנו עכשיו עלוב כל כך, מסכן, כמעט כמונו. בדיחה לא מוצלחת להמון המוסת השועט ברחובות, אבל אין לנו רעיון טוב יותר. אנחנו נכנסים אליו, סוגרים את הדלת, לא מצליחים למנוע מהקולות הנוראיים להסתנן פנימה. צרחות ערביות, צעקות--- הם הולכים ומתקרבים, עוד מעט יבואו לבית שלנו. אין לנו מה לעשות חוץ מלשלב ידיים ולחכות להתגלמות האכזריות שתפקוד את הבית שלנו. אנחנו עוצמים עיניים מחכים לגרוע מכל, אבל העיניו הנוראי מתמשך, הם כבר קרובים קרובים, אבל לא מגיעים אלינו---

רגע, אני מקשיב בזהירות, יכול להיות שהקולות קצת התרחקו או שזהו הדמיון שמתעתע בי? יכול להיות שהחיות הטורפות האלו כבר לא כאן? יכול להיות שהם דילגו על הבית שלנו? אנחנו מדברים בלחשה, כן, לכולם נראה שהקולות התרחקו---

אנחנו לא מעיזים לצאת לבדוק את הענין, לא מעיזים כלום. יושבים בחדר, מאובנים, קפואים, הלב שלנו כבר ריק ממחשבות ורגשות. הזמן שחולף מרשה לעצמו להגניב לתוכנו תקווה קלושה, זעירה, אולי, אולי בכל זאת ניצלנו.

בסופו של דבר אנחנו שומעים קולות יהודים. אחים שלנו נמצאים כאן, בחסדי שמים הצליחו להתגבר על האויב המרושע והנקלה, להניסו. רק אז מתחוויר גודל האסון, חרב ששיכלה גם מבחוץ וגם מהחדרים. אין בית אשר אין שם מת, ורק הבית שלנו, ניצל בצורה מוזרה---

עובר עוד יום, באחד הכיסים של מחבל מרושע ימ"ש מתגלה שרטוט של היישוב שלנו. כל הבתים מסומנים, על הבית שלנו כתוב איקס. לא נמצאים בבית בשבת.

לא נמצאים בבית בשבת.

אנחנו לא מאמינים---

לפני כמה שבועות התחלנו לשמור שבת. לאט לאט, כמו תינוק שטועם טעם חדש, טעמנו את הטעם של היופי הזה, פתאום לא נוסעים בשבת. ולא מרימים טלפונים, ולא מחממים אוכל. ויושבים ביחד כל המשפחה, לא ממהרים לשום מקום.

ביישוב שבו גרנו לא היה שייך לשמור שבת. החילונית חגגה מכל פינה, וריח של חולין נדף לתוך הבית שלנו. הצעדים שלנו היו ראשונים, עדיין לא מספיק בטוחים, לא מספיק מוגנים. כל ערב שבת ארזנו את החפצים ונסענו לקרובים במקומות אחרים, ביישובים שומרי שבת. הרווחנו גם את ההדרכה

על שמירת השבת וגם יכלנו לשמור שבת באין מפריע, האווירה היתה שומרת שבת, האוויר נקי, והדבר שהפך להיות קרוב לליבנו, היה אפשרי ומתבקש במקום שבו התארחנו.

לפני שמחת תורה התלבטנו מה לעשות, בגלל אילוצים שונים נשארנו בבית, אחרי כמה שבועות רצופים בהם לא היינו בבית בשבת. לא רק שנשארנו בבית, גם הזמנו אלינו אורחים. הלילה עבר בשלווה יחסית. ובבוקר התהפך עלינו העולם, עלינו, ועל כל היישוב שלנו.

המחבלים לא הגיעו--- בקור רוח זדוני וחייתי, ערבים שעבדו ביישוב שרטטו את המפה, הם ידעו כל דבר, כל פניה, איפה כל אחד גר וכמה נפשות יש לו בבית. הם גם ידעו שאנחנו יוצאים כל שבת, וחבל להתעכב על הבית שלנו.

דבר אחד הם לא ידעו, שבשבת המסוימת הזו, כן נשארנו בבית.

ככה נצלנו, ככה נגזר דיננו לחיים. ככה הרגשנו את הרוח לוחשת באוזנינו, 'יותר מששמרו בני ישראל את השבת, שמרה השבת אותם'.